

A 1

Ik zit achterstevoren, op mijn knieën en zwaai. Door de ruit van onze auto kijk ik haar aan. Daar gaat ze: mijn Best Friend Forever!

Papa rijdt expres langzaam. Mama zit naast hem, Thym en ik achterin. Zo gaat dat altijd als we met z'n allen weggaan. Alleen rent Fleur dan natuurlijk nooit achter ons aan.

Mijn ogen prikken, maar ik wil niet huilen en ik knipper zo hard ik kan. Door een waas van tranen zie ik mijn vriendin kleiner en kleiner worden.

We blijven naar elkaar zwaaien, maar na de bocht gaat dat niet meer. Wanneer zal ik haar terugzien? Nooit zeker! Waarom moeten we naar de andere kant van de wereld verhuizen?

Australië! Ik heb in mijn hoofd twee woorden van dat stomme land gemaakt: Au en tralies. Fleur moest daar om lachen en ik toen ook wel. Maar emigreren blijft megastom.

Ik kijk naar de drie foto's die Fleur me gaf toen ik de auto instapte. Eén van mij, één van Fleur en één van ons samen. Haar vader maakte die vorige week van ons toen ik met hen het weekend mee mocht naar een vakantiehuisje in het Gooi.

Hoe lang Fleur en ik al samen zijn? Acht jaar! Het begon in groep één. Fleur en ik stonden allebei bovenop de glijbaan. Toen Fleur mij een klein torretje wilde laten zien, stapte ze mis. Ze brak haar sleutelbeen en kon een tijdje niet naar school. Ik vond

dat heel zielig. Daarom ging ik elke dag bij haar op bezoek. Zo begon onze vriendschap.

Mama zegt altijd: ‘Als je Avril zegt, zeg je ook Fleur. Die zijn net een tweeling.’

Duh! Mooi stom. Zeg nou zelf: wie haalt een tweeling uit elkaar?

Toen we in groep vijf aan de Merendijkse plas samen een tent opzetten, hebben we beloofd dat we elkaar eeuwig trouw zouden blijven. Maar hoe moet dat als we zo ver van elkaar wonen?

En het is niet eens onze schuld. Mijn vader en moeder hebben een streep dwars door ons leven gezet. Een heel dikke streep. Eigenlijk is dat crimineel.

Ze zeggen dat het in Australië beter is voor Thym en mij; dat we daar een gezondere toekomst tegemoet gaan.

Nou, Nederland is gezond genoeg. We zijn hier toch nooit echt ziek geweest? Ja, natuurlijk die keer dat Thym een fikse longontsteking had; dat was schrikken. Dat weet ik ook wel. Maar zoiets kan overal gebeuren.

En beter? Daar trap ik echt niet in. Ik hoef niets beters; ik vind het prima hier. Maar nee, mijn ouders moeten zo nodig naar de andere kant van de wereld. Pfff!

En dan denken ze ook nog dat ik het normaal vind. Gewoon even afscheid nemen van Fleur. We zullen elkaar in geen jaren zien. Misschien zelfs nooit meer. En oma dan? Nooit meer stroopwafels bij oma eten? Dat volwassenen niet snappen hoe belachelijk dat is. Zou mama het niet erg vinden om haar eigen moeder te moeten missen? Het is zo ingewikkeld om ouders te begrijpen.

En ik mag niet eens boos blijven, want er zijn ergere dingen op deze wereld. Ja, duh!

‘We gaan in de natuur wonen,’ zeggen ze. ‘Het is niet zo druk. Je hebt daar ruimte.’

Hé, ik ben nog niet bejaard, hoor! En ze zeggen ook dat we

kangoeroes in onze tuin zullen zien.

Maar wat kunnen mij die kangoeroes schelen? Met wie kan ik daar zoveel lol hebben? Wie zal me ooit begrijpen, zoals Fleur dat doet?

En hoe moet het nu met onze kleren? Al een jaar lang dragen we bijna elke dag hetzelfde. In ieder geval dezelfde kleuren.

Er is geen betere wereld! Mijn wereld is superprima. Met Fleur!

Mijn tranen druppen op de hoedenplank. Ik hoop dat ze vette vlekken maken.

F 1

‘O, Avril! Blijf. Blijf!’

Ik ren achter de auto aan. Daar gaat mijn beste vriendin. Vaag zie ik haar zwaaien door de achterraut. Het is net alsof ik onder water kijk. Ik weet zeker dat Avril ook huilt.

De auto rijdt langzaam de straat uit, de hoek om. Dan is ze echt weg. Snikkend zak ik op de rand van de stoep. Hoe kunnen haar vader en moeder ons dat nou aandoen? Weggaan. En niet zo’n klein stukkie, nee, het moet gelijk de andere kant van de wereld zijn. Wat hebben ze daar wat we hier niet hebben behalve die rotkangoeroes?

Omdat ik geen zakdoek bij me heb, veeg ik mijn neus aan mijn mouw af. Langzaam sta ik op. Mam heeft makkelijk praten.

‘Ach, je vindt wel weer een andere vriendin,’ zei ze vorige week.

Maar ik wíl helemaal geen andere. Ik wil Avril! Mijn moeder begrijpt niet wat vriendschap is. Sandra, mijn zus, trouwens ook niet. Zij wisselt regelmatig van vriendin.

Wat zei Avril ook al weer? Welke broek zou ze morgen aantrekken? O ja, die zwarte spijkerbroek met het gele T-shirt. Dat shirt hebben we gekocht toen we met mam naar een outletwinkel gingen. Het staat Avril hartstikke goed. Het past goed bij haar rossige haar. Zelf vindt ze haar haarkleur maar stom. Avril is lang

en heeft grote blauwe ogen.

Zo zou ik ook willen zijn. Ik ben klein en mijn haar is blond en mijn ogen zijn groengrijs. Maar gelukkig staat dat T-shirt mij net zo goed als Avril.

Avril zou het speciaal in haar handbagage stoppen, samen met de lange broek. Ik hoop dat ze daar nog aan gedacht heeft.

Keihard schop ik een steentje weg. Met een knal spat het op de auto van de familie Van Dam. Kan me lekker niks schelen! Waar moet ik nou naar toe? Hoe komt de dag om zonder Avril?

Het is bij haar thuis zo gezellig. Avrils moeder is 's middags vrij. Daarom gaan we na school altijd naar haar huis. Dan staat er een pot thee klaar met iets lekkers erbij. Nou ja, we gingen dus en die pot thee stond er altijd. Vanaf vandaag is alles anders.

Eigenlijk zijn die ouders van Avril heel vervelende mensen. Hoe kunnen Avril en ik elkaar trouw blijven zoals we beloofden? Dat is niet zomaar een belofte tussen ons, het is een bloedbelofte! We hadden ieder een sneetje gemaakt aan de binnenkant van onze pols en die toen tegen elkaar gewreven. Dan ben je bloedzusters. Voor eeuwig.

Daarover had ik een keer in een boek gelezen.

Op school zijn ze jaloers op onze vriendschap. Dat begrijp ik heus wel. Roxanne zit ons daarom altijd te pesten. Voortaan zal ik het in mijn uppie tegen haar op moeten nemen.

Opnieuw schiet ik een steentje weg. En ik veeg mijn neus weer aan mijn mouw af. Ik moet terug naar huis. Mam zit vast op me te wachten met het ontbijt. Pap is al naar zijn werk. Mijn zus, mam en ik gaan alle drie op dezelfde tijd het huis uit. Straks zal ik alleen naar school gaan. Avril hoeft ik niet meer eerst op te halen.

Zachtjes trek ik aan mijn oorbel. Die is van Avril. En zij heeft die van mij. Als ik nu mijn ogen dichtdoe, kan ik haar bijna voelen...